Stichting Ondersteuning
Mensen Zonder Verblijfstitel
Pauluskerk

Jaarverslag OMZO 2019

Stichting OMZO helpt mensen zonder verblijfspapieren: zij hebben recht op een bejegening die wij zelf onder dergelijke omstandigheden ook zouden willen ontvangen.

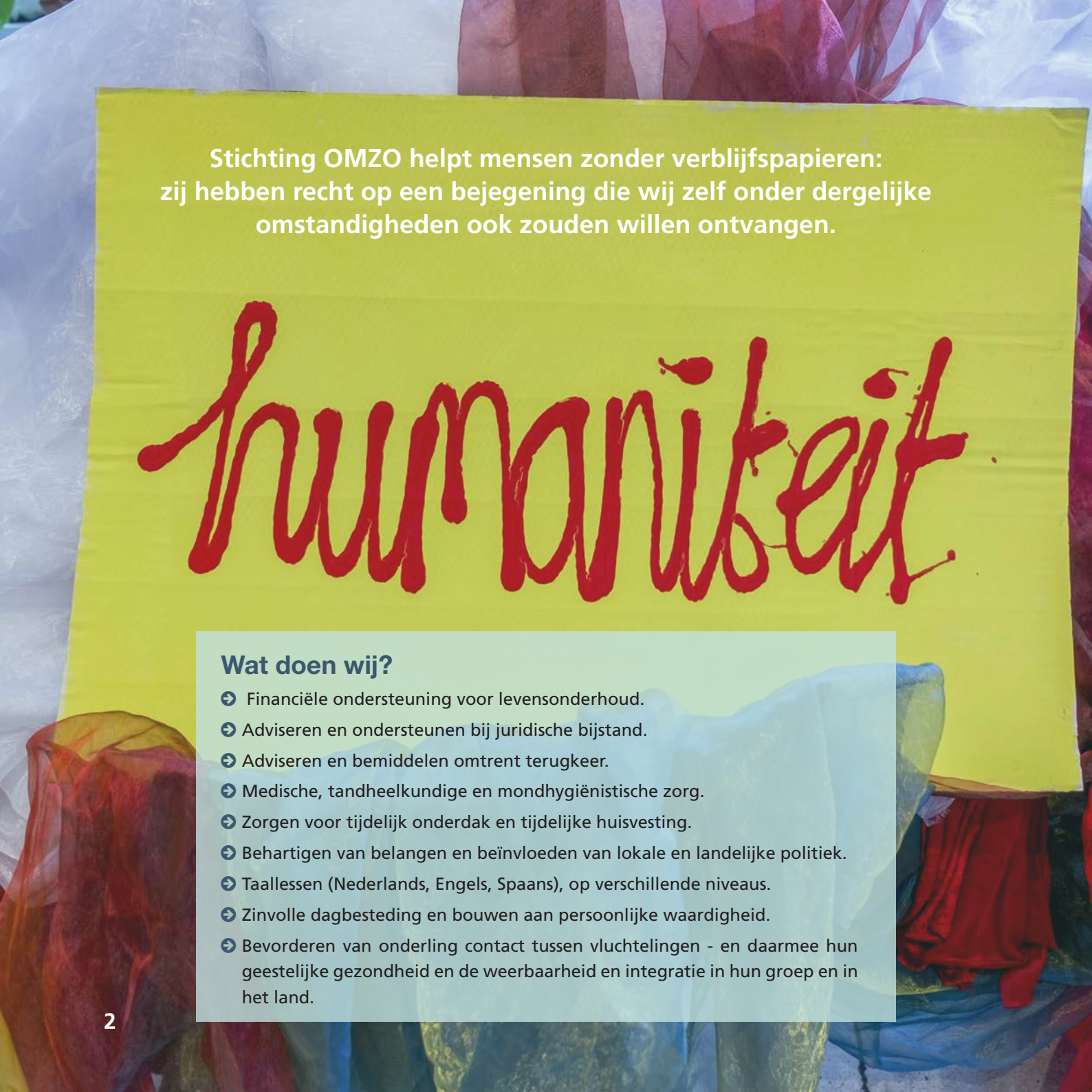

Wat doen wij?

- Financiële ondersteuning voor levensonderhoud.
- Adviseren en ondersteunen bij juridische bijstand.
- Adviseren en bemiddelen omtrent terugkeer.
- Medische, tandheelkundige en mondhygiënistische zorg.
- Zorgen voor tijdelijk onderdak en tijdelijke huisvesting.
- Behartigen van belangen en beïnvloeden van lokale en landelijke politiek.
- Taallessen (Nederlands, Engels, Spaans), op verschillende niveaus.
- Zinvolle dagbesteding en bouwen aan persoonlijke waardigheid.
- Bevorderen van onderling contact tussen vluchtelingen - en daarmee hun geestelijke gezondheid en de weerbaarheid en integratie in hun groep en in het land.

Vooraf

In Nederland leven naar schatting zo'n 100.000 mensen zonder verblijfspapieren, vooral uit Afrika en Azië. In Rotterdam zijn dat er tussen de 10.000 en 15.000. De meesten overleven, in een rechteloze situatie, op eigen kracht. Een klein deel redt het niet zelf en klopt aan voor hulp: voor een bed, voor eten, medische zorg, voor financiële bijstand of voor juridische, spirituele of morele steun.

Stichting OMZO wil deze mensen bijstaan langs de weg van twee oude woorden uit de christelijke traditie: barmhartigheid én gerechtigheid. Dat wil zeggen: het lenigen van de nood van mensen in individuele gevallen én proberen structureel verandering brengen in hun situatie, zodat wordt voorkomen, dat zij in nood raken. Dat laatste is in de Nederlandse situatie maar al te hard nodig.

Stichting OMZO helpt met bijdragen in het levensonderhoud, tijdelijke huisvesting voor de meest kwetsbare mensen, bemiddeling naar juridische instanties en medische hulp. We organiseren activiteiten voor een zinvolle dagbesteding en helpen vluchtelingenvrouwen en -kinderen weerbaarder te worden. We behartigen de belangen van deze groep vluchtelingen richting de lokale en landelijke overheid en vertellen hun verhalen aan de stad. Een menswaardig bestaan, óók voor deze mensen! Daar gaat het ons om.

Wie helpen wij?

- mensen voor wie een aanvraag voor een reguliere verblijfsvergunning in Nederland loopt. Zij verblijven rechtmatig en soms ook onrechtmatig in Nederland, maar zijn niet rechthebbend en leven dus vaak jarenlang zonder middelen van bestaan.
- mensen die zijn uitgeprocedeerd en Nederland moeten verlaten, maar langdurig niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Dit zijn de zogenaamd 'technisch onuitzetbaren'.
- mensen die zijn uitgeprocedeerd en Nederland moeten verlaten, maar voor een periode niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en tegelijk geen buitenschuldverklaring krijgen.
- een groeiende groep mensen met min of meer ernstige medische problemen, lichamelijk of geestelijk en dan vooral:
  - verslaafden, vaak ernstig ziek of met ernstige gebitsproblemen, zeker naarmate ze ouder worden.
  - de ouderen boven de 50 jaar, ook vaak en zeker met het klimmen der jaren ernstig ziek.
  - mensen met ernstige psychiatrische klachten, al of niet verslaafd.
- mensen die geen aanspraak kunnen maken op rechtmatig verblijf, maar kunnen worden bewogen tot vrijwillige terugkeer (waarna overdracht plaatsvindt aan IOM).
- mensen die een verblijfsstatus hebben gekregen in de overgangsfase naar rechtmatig verblijf (waarna wordt overgedragen aan gemeentelijke instanties en/of Vluchtelingenwerk).
- mensen zonder verblijfspapieren in 2019.

Vreemdelingen in Rotterdam en de rest van Nederland

Het vreemdelingenbeleid blijft hard, sluit een groep mensen uit en voldoet niet aan de Europese regels. In de kern is de positie van de vreemdelingen vooral uit Afrika en Azië er de laatste jaren alleen maar slechter op geworden. De mensen zijn er vaak slecht aan toe. Recent was er weer berichtgeving in het dagblad Trouw, dat de lijst van Nederland van 'veilige' terugkeerlanden de grootste is van alle EU-landen. Die lijst typeert. Nederland is zo langzamerhand een van de meest strikte landen van Europa geworden, als het gaat om de toelating van en de omgang met vreemdelingen.

Het landelijke asiel- en vreemdelingenbeleid is ook in 2019 ten principale niet veranderd. Het werd de afgelopen jaren eigenlijk steeds harder en sluit systematisch een groep van mensen uit, zelfs van een minimum van bestaan.

De situatie van ongedocumenteerde migranten in Nederland was ook in 2019 vooral een zaak van rechteloosheid. Dat betreft hun positie in het algemeen: er geldt geen algemene zorgplicht vanwege overheid en samenleving, het detentiebeleid is willekeurig en kent een streng strafrechtelijke regime (NB. het niet hebben van een verblijfvergunning is in Nederland geen strafbaar feit), het terugkeerbeleid is al jaren niet op orde. Het beleid voor deze mensen in Nederland is feitelijk nog altijd gericht op 'uitroken', in de hoop, dat mensen dan eigener beweging het land zullen verlaten. Dit beleid werkt al jaren niet of onvoldoende. En met reden.

“Een benadering vanuit wantrouwen staat duurzame oplossingen voor mensen zonder geldige verblijfs-papieren in de weg.”

De negatieve benadering van mensen, vooral gebaseerd op wantrouwen, maakt, dat de basisvoorwaarden voor het gezamenlijk vinden van duurzame oplossingen: òf verblijf òf terugkeer naar het land van herkomst, en dan ‘met opgeheven hoofd’, niet zijn vervuld. Nederland voert ook nog altijd niet onverkort de uitspraken uit van het Europees Comité voor Sociale Rechten van de Raad van Europa uit 2014. Kern van die uitspraken was: de lidstaat Nederland schendt de basisrechten van ongedocumenteerde migranten, door hen uit te sluiten van een minimum van bestaan (voedsel, kleding en onderdak). Nederland heeft dus, volgens de Raad, de verantwoordelijkheid voor het realiseren van een zorgplicht voor ál deze mensen, ongeacht hun status en dus zonder voorwaarden. Met name voor volwassen mannen heeft Nederland aan deze uitspraak nog altijd geen (onverkort) gevolg gegeven.

ROTTERDAM: VAN BBB-REGELING NAAR PILOT LVV-STRUCTUUR

Medio januari 2018 bezocht staatseretaris Harbers de Pauluskerk, in het kader van een ronde langs een aantal gemeenten en lokale partijen. Opvallend waren zijn openheid en zijn serieuze intenties om gezamenlijk: Rijk, gemeenten en lokale hulporganisaties, te zoeken naar mogelijkheden om tot daadwerkelijke oplossingen te komen voor de meest kwetsbaren onder de uitgeprocedeerde mensen zonder verblijfspapieren.

De staatssecetaris hield woord. Eind november 2018 kwam het tot een bestuursakkoord tussen het Rijk en de VNG over een landelijk kader. Kern van dat akkoord: er komen in het land vijf ‘pilots’ voor een Landelijke Vreemdelingen Voorziening, de zgn. LVV’s. Ook in Rotterdam. Een LVV is niet een lokatie, maar een structuur. Binnen die structuur krijgen vooral de lokale partijen: de gemeenten en hulporganisaties, in samenwerking met de rijkspartijen en vooral ook met de betrokken persoon zelf, van begin 2019 tot medio 2021 de ruimte te experimenteren met het vinden van nieuwe wegen om voor de mensen in kwestie te komen tot duurzame oplosssingen. Op papier betekent dat uiteindelijk twee dingen. Òf (enigerlei vorm van) verblijf. Òf terugkeer naar het land van herkomst, maar dan wel met goed en vooraf georganiseerde mogelijkheden voor een nieuwe start daar.

De gemeente Rotterdam zette eind 2016 de voorlopige, landelijke BBB(B)-regeling voort, maar dan voor eigen rekening en verantwoording. Onder die voorlopige regeling werden zo'n 110 van de meest kwetsbare mensen in Rotterdam opgevangen. Ongeveer een kwart daarvan verblijft in de Pauluskerk. Begin 2019 werd die gemeentelijke aanpak in feite omgeklapt naar de Rotterdamse pilot voor een LVV-structuur. De Pauluskerk/OMZO is als samenwerkingspartner (en dus niet als uitvoerder van het overheidsbeleid) intensief betrokken.

Kern van de pilot is de menselijke waardigheid van elke vreemdeling. Leidend bij alle te zetten stappen is, dat systematisch en stapsgewijs wordt gewerkt aan duurzaam perspectief, zowel door de persoon zelf als door de hulporganisaties als de gemeente en de rijkspartijen. Net zolang tot werkelijk een duurzame oplossing is bereikt. En dus: een vorm van verblijf of terugkeer naar het land van herkomst.

De pilot is Rotterdam is gestart in maart 2019. Het is nu nog te vroeg om de balans echt op te maken. De OMZO was en is kritisch, maar doet wel mee. Essentieel voor het welslagen zal zijn of de verschillende partijen inderdaad in staat, bereid en voldoende creatief zijn om de nu door het Rijk geboden 'experimenteerruimte' maximaal te benutten. In de kern gaat het om het daadwerkelijk vinden van duurzame oplossingen, waar nodig ook onorthodoxe, voor de - landelijk - ongeveer 1500 tot 2000 mensen in kwestie. Lukt dat, dan zijn we werkelijk een stap verder, vooral de mensen in kwestie zelf. Lukt dat niet, dan is de zoveelste poging dit hardnekkige probleem tot een oplossing te brengen mislukt.

"Of de 'experimenteerruimte' in de LLV maximaal wordt benut zal bepalen of deze pilot slaagt of niet."

Moussa Hassan:

”Ik voel mij een blinde hyjena”

“In 2011 vluchtte ik uit Niger. Een vriend zei dat ik met hem mee kon naar Nederland. Toen ik hier was verdween hij spoorloos. Hij had mijn paspoort nog. Ik vroeg asiel aan, maar dat werd afgewezen en ik werd naar het detentiecentrum in Rotterdam gestuurd. Daar hebben ze me na zes maanden op straat gezet, want Niger liet me niet binnen. Ik liep door Rotterdam, geen idee waarheen. Toen ik een zwarte man zag ben ik op hem afgestapt. Hij vertelde over de Pauluskerk, daar ben ik heen gegaan. Nu slaap ik er.

Ik wil graag terug naar Niger, maar dat gaat niet. Omdat ik mijn paspoort niet meer heb kan ik niet bewijzen wie ik ben. Sjany, van het vluchtelingenwerk, doet wat ze kan. Ze helpt om de juiste documenten te krijgen. Ze heeft gezocht naar een oom in Niger die kan bewijzen dat ik ben wie ik ben. Maar we kunnen hem niet vinden. Ook het Rode Kruis zoekt mee. De politie in Niger geeft aan dat het niet haar taak is om vermiste familieleden op te sporen.

Ik maak gebruik van de bed-, bad-, en broodregeling en slaap in de Pauluskerk. Maar zo’n regeling is tijdelijk. Als ik niet kan terugkeren maar ook niet in Nederland mag blijven, dan sta ik weer op straat. Dat besef is heel zwaar. Ik voel mij vaak een blinde hyena. Als ik in de toekomst kijk zie ik niets. Ik ben hier, maar ik mag hier niet zijn. Ik kan niet terug en ik kan niets doen. Mijn dromen zijn me ontnomen. Ik leef in een gevangenis. Maar ik probeer sterk te blijven. Bij de dag te leven en positief te zijn. Vriendelijk naar de mensen.”

Moussa Hassan maakt gebruik van de Rotterdamse bed-, bad,- en broodregeling. Hij slaapt in de Pauluskerk en krijgt begeleiding van het vluchtelingenwerk.

KINDERPARDON 2019

Eind januari 2019 bereikte het kabinet een akkoord over het kinderpardon. Voor zo'n 700 kinderen (en hun gezinnen) kwamen er ruimere regels. Voor zo'n 1000 mensen zal dat uiteindelijk een verblijfsstatus in Nederland betekenen. Een kleine stap in de richting van een humaan vreemdelingenbeleid, die, zo vindt de OMZO, aanleiding zou moeten zijn voor flinke verdere stappen in die richting. Door de OMZO is het afgelopen jaar met hart en ziel meegewerkt een aantal kinderen en hun gezinnen voor het pardon in aanmerking te laten komen.

ONDERZOEK IPW: 'HET PERSPECTIEF CENTRAAL, RAPPORTAGE PROEFLOKAAL PAULUSKERK'

In maart van 2019 verscheen een rapport van het Instituut voor Publieke Waarden met deze titel. Het is het resultaat van onderzoek aan de hand van een aantal concrete situaties van mensen, die hun hulp zochten bij de OMZO/Pauluskerk. In Proeflokaal Pauluskerk onderzochten we vanuit de praktijk of zulke schijnbaar onoplosbare casuïstiek niet toch in beweging kan komen. En welke systeemknelpunten daarbij in de weg zitten. Het gaat om de groep van mensen van wie de problematiek vergelijkbaar is met de mensen die in aanmerking komen voor het werken aan duurzaam perspectief onder de LVV-structuur. Eén van de conclusies is, dat er meer mogelijk is in het huidige stelsel, mits samenwerking in lokale ketencoalities intensief en minder vrijblijvend vorm wordt gegeven. De resultaten van het onderzoek zijn hoopgevend en zeer bruikbaar voor de uitvoering en verdere ontwikkeling van een effectieve aanpak binnen de LVV-structuur.

“IPW: ‘er is meer mogelijk voor ongedocumenteerden in het huidige stelsel, maar partijen moeten dan wel intensief samenwerken.’”

MENSEN HELPEN TE BLIJVEN BOUWEN AAN DUURZAAM PERSPECTIEF

Het jaar 2019 was met dit alles voor de OMZO opnieuw een spannend jaar. Dat had zeker te maken met de pilot voor de nieuwe LVV-structuur. Hoe kunnen we de pilot zó inrichten, dat er daadwerkelijk en eindelijk een duurzame oplossing komt voor de mensen hier vaak al jarenlang zijn, 15, 20, 25 jaar. Kernprobleem is, dat zij buiten de samenleving zijn gezet en al die tijd niet in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. Zelf werken voor kost en woning is hen verboden. Hun bestaan is dus zeer onzeker met veel gebrek aan perspectief. Hun gezondheid wankel en met het klimmen der jaren slechter. Het is voor de medewerkers van ons maatschappelijk werk en van de medische dienst vaak niet gemakkelijk hen goed en effectief bij te staan en te helpen.
En toch. We deden wat we konden, in het Open Huis, het Eethuis, bij de opvang in de kerk. We zorgden voor tijdelijke huisvesting, we stimuleerden tegelijk voor zoveel mogelijk mensen de mogelijkheid van een zinvolle dagbesteding en het bouwen aan waardigheid via de taallessen (in Nederlands, Spaans en Engels), de activiteiten van Kunst en Cultuur en het project ‘Werk, Opleiding en Dagbesteding’. Alles is beter dan je tijd alleen in lijdzaamheid door te brengen. We probeerden bij dit alles de kwaliteit van onze hulpverlening aan de mensen zo goed mogelijk te maken. Veel van hen zijn blij met alle aandacht en hulp en alle activiteiten. Ze geven hen houvast en middelen om de hopeloosheid en machteloosheid te doorbreken en zoveel mogelijk, met onze hulp, vooral zelf te bouwen aan perspectief en een duurzame toekomst.

“We geven mensen houvast en middelen om machteloosheid en hopeloosheid te doorbreken.”

Het vluchtelingenwerk

Nieuwe omstandigheden vragen om een nieuwe aanpak. In november 2018 besloot het bestuur het verander- en verbeteringstraject in gang te zetten en daarvoor in 2018 en 2019 de benodigde financiële middelen ter beschikking te stellen. Voor de OMZO betekende dit alles in 2019 een proces van aanpassingen en verbeteringen in het vluchtelingenwerk, in het programma werk, opleiding en dagbesteding en ook bij de medische dienst (op de volgende pagina).

Het vluchtelingenwerk: intensieve begeleiding volgens een nieuw model.

In 2019 is het vluchtelingenspreekuur structureel van opzet veranderd. Naast het gebruikelijke inloopspreekuur is een nieuwe, intensieve en doelgerichte vorm van begeleiding voorhanden, vooral voor de mensen die binnen de LVV-regeling vallen: een doelgerichte aanpak op basis van een persoonlijk plan en het tot op de bodem benutten van alle beschikbare juridische mogelijkheden. In de begeleiding wordt nu gewerkt op basis van een vaste methodologie, de zgn. 8 fasen-methode van Movisie, dat op maat is gemaakt voor het vluchtelingenwerk van OMZO.
Daarnaast heeft een zorgvuldig electronisch registratie-systeem (ECD) een vaste basis gekregen. Van iedere persoon worden dezelfde basisgegevens verzameld. Dat geeft een goed en blijvend fundament voor de verdere begeleiding en monitoring en maakt veel beter dan voorheen uitwisseling en overdracht tussen de begeleidende medewerkers mogelijk. De beide maatschappelijk werkers hebben daartoe in de eerste helft van 2019 een intensieve training gevolgd.
In samenwerking met de NAS kwam er in 2019 daarnaast een extra spreekuur en is er gestart met thematische groepsbijeenkomsten die bezoekers helpen bij het versterken van hun levenskracht.
De eerste resultaten van de nieuwe aanpak zijn heel positief, zowel voor de mensen in kwestie als voor de medewerkers. In de tweede helft van 2019 zijn de voorbereidingen getroffen voor vervolgstappen en het aantrekken van een derde maatschappelijk werker (in deeltijd).

> “De begeleiding van vluchtelingen verloopt volgens een vaste methodologie”

Mensen zonder begeleidingstraject, die incidenteel om hulp vragen.

In 2019 bezochten ruim 100 mensen het inloopspreekuur, bijna tien nieuwe mensen per maand, waarvan drie mensen eenmalig komen. De hulpvragen zijn zeer divers. Vragen om leefgeld komt het vaakst voor, daarna komt de vraag om onder dak.
De overige vragen zijn verschillend van aard. Mensen hebben vragen over hun procedure, over hoe ze een arts kunnen bereiken of vragen om reisgeld, om naar de ambassade, rechtszaak of een advocaat te reizen. De advocaat woont vaak verder weg, omdat de meeste mensen de advocaat houden die zij in het asielzoekerscentra hebben leren kennen. Deze advo-

caat kent de zaak inhoudelijk goed en er is een vertrouwensband ontstaan. Om het proces niet te belemmeren vergoeden we deze reiskosten meestal. Voortgang is belangrijk. Dat geldt ook voor bezoek aan de ambassade. Een bezoek aan de ambassade kan doorslaggevend zijn. Als mensen bijvoorbeeld geen verklaring hebben van identiteit en/of nationaliteit van het land van herkomst krijgen ze geen verblijfsvergunning in Nederland. Belangrijk dus om deze papieren (brondocumenten) in bezit te krijgen. De ambassade kan daarbij helpen. Kunnen reizen naar een ambassade is daarom cruciaal.

Mensen zonder begeleidingstraject, met wie we een langer durende relatie aangaan.

Deze mensen, die maandelijks naar het spreekuur komen, komen meestal voor leefgeld. Hun procedure loopt, maar de uitslag is ongewis. Dat geeft veel stress en onzekerheid. Het is belangrijk dat mensen iets te doen hebben, zodat ze minder gefocust zijn op de uitslag van hun zaak. Daarom adviseren we hen mee te doen met de activiteiten van de Pauluskerk, zoals schilderen, muziek, schrijven, werken in de fietsenwerkplaats, werken in het Kledinghuis, meedoen in het Open Huis, het Eethuis en de schoonmaak. Daarnaast is sinds dit jaar de mogelijkheid om cursussen te volgen, in samenwerking met het Albedacollege. Dankzij het programma Werk, Opleiding en Dagbesteding kunnen sommige mensen een stage lopen en het geleerde in de praktijk brengen.

Mensen met een begeleidingstraject, maar niet binnen de LVV-voorziening.

Mensen hebben een negatieve uitslag gekregen en moeten Nederland verlaten. Sommigen hebben al diverse procedures doorlopen, opnieuw een procedure

starten is zinloos. Met deze mensen gaan we in gesprek over welke toekomst ze voor ogen hebben. Een toekomst van illegaliteit in Nederland of met goede hulp terug naar het land van herkomst. Dat is geen eenvoudige beslissing. Het kost tijd, geduld en veel gesprekken om tot een beslissing te komen.
Mensen die wel terug willen brengen we in contact met het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie), dat in Rotterdam een kantoor heeft in de Pauluskerk. Het IOM verzorgt de reis en probeert te zorgen voor een 'zachte landing', bijvoorbeeld door mensen te ondersteunen bij het maken van een businessplan, of een klein startkapitaal mee te geven. Zo kunnen mensen in het land van herkomst een toekomst opbouwen.
Sommige mensen kiezen heel bewust voor een leven in de illegaliteit. Dat raden we altijd af. Wat als je ouder wordt, red je jezelf dan nog? Een leven lang zoeken naar onderdak, geld en eten, en een leven lang afhankelijk zijn van de 'goedheid' van anderen, is geen aantrekkelijk vooruitzicht. Je loopt gevaar om opgepakt te worden en in detentie gezet. Wat mensen ook beslissen, we laten de verantwoordelijkheid voor hun keuze altijd altijd bij hen zelf.

"Het perspectief van de vluchteling is leidend."

Als mensen kiezen voor illegaliteit in Nederland gaan we samen met de persoon in kwestie kijken hoe het vluchtelingenwerk daarbij kan helpen. Soms met een praktijkcursus, zoals schilderen, elektriciteit, of houtbewerking, zodat mensen de vaardigheden hebben om zich staande te houden. Dat is lastig, want gevaar voor uitbuiting ligt op de loer. Als mensen in nood komen blijft de deur van de Pauluskerk open staan en kunnen zij altijd langs komen voor hulp. Dan gaan we opnieuw het gesprek aan over de toekomst.

Ondersteuning van gezinnen

Regelmatig kloppen gezinnen en alleenstaande moeders met kinderen bij ons aan, voor leefgeld, of voor onderdak. Dit jaar waren dat gemiddeld tien alleenstaande moeders met een of meerdere kinderen en drie gezinnen. Een gezin en vier moeders met kind(eren) kregen huisvesting. Inmiddels hebben vijf alleenstaande moeders met kind(eren) en twee gezinnen verblijf gekregen in het kader van het verruimde Kinderpardon of in het kader van een andere procedure. De anderen hebben nog geen verblijf, voor hen loopt nog een beroep bij de rechtbank en is het wachten op het besluit. Gaat de rechtbank mee met de IND of maakt de rechtbank een genereus gebaar en laat het vaders, moeders en kinderen niet langer in onzekerheid zitten. Een spannende tijd.

Met mensen meelopen

Het was voor het vluchtelingenwerk Pauluskerk geen makkelijk jaar. Veel mensen in een fysiek, psychisch, en financieel uitzichtloze situatie vroegen om hulp. De regels kunnen we niet veranderen, eerder lijkt het alsof we elk jaar op meer regels suiten, waardoor het steeds onmogelijker wordt een verblijfsvergunning te krijgen. Wat we altijd doen is met mensen meelopen. Hen perspectief bieden, luisteren en mogelijkheden bieden voor zingeving, met allerlei activiteiten. Dat is voor iedereen onmisbaar en al helemaal voor deze mensen, die leven met uitzichtloosheid en stress.

”Zonder geboorteakte ben je nergens”

In 1982 stapte ik op de boot van Marokko naar Frankrijk. Ik was 17. In Marokko was ik in een weeshuis opgegroeid. Mijn beide ouders zijn jong overleden. Andere familleden heb ik nooit gezien. Ik weet dat ik ergens in Casablanca ben geboren, maar in welke straat of wijk, dat is niet meer te achterhalen. Ik heb geen geboortebewijs of paspoort.

Als jonge jongen vond ik in Frankrijk makkelijk werk. In restaurants en in de bouw. Daarna verhuisde ik naar Amsterdam. Daar kon ik een mooi leven opbouwen. Ik had een vriendin en een huis. Ik werkte in een restaurant en speelde bij een voetbalclub. Maar toen kwam de gemeente. Ons huis zou worden gesloopt. Een nieuw huis kon ik alleen krijgen als ik een paspoort kon laten zien. Dat was een probleem. Ik raakte alles kwijt.

Zonder geboorteakte ben je nergens. Marokko erkent mij niet als staatsburger. In Nederland mag ik niet zijn. Met mij ging het bergafwaarts. Ik ging gebruiken, alles wat voorhanden was, alcohol, coke, heroine. Niet omdat het lekker is, maar gewoon om te kunnen vergeten.

Ik belandde in Rotterdam en kwam in de Pauluskerk terecht, waar ik mocht slapen. Later kon ik in een woning, waar ik samen woonde met iemand die veel drugs gebruikte. Ik zelf was daar inmiddels godzijdank vanaf. In dat huis werd gehosseld en gedaan, het was geen goede omgeving.

Toen het huis werd opgedoekt kon ik naar de nachtopvang, die zat toen nog aan de Waalhaven. Maar ook dat is geen plek waar je lang kan zijn. Mensen met grote problemen en veel agressie. Ik sliep er niet, voelde me steeds verder in het nauw gedreven. Op een bepaald punt word je gewoon gek. Ik werd zelf agressief en tartte de politie. ‘Alsjeblieft, zet me in een cel’, dacht ik, ‘dan heb ik tenminste rust.’

Nu slaap ik boven in de Pauluskerk. Ik wil maar een ding: een verblijfsvergunning. Een normaal leven. Iets opbouwen, zonder dat het daarna meteen weer wordt afgebroken omdat ik geen paspoort heb. Ik ben nu 60. Misschien kan het nog. Ik wil positief denken, niet opgeven.’’

De Pauluskerk regelt onderdak voor Ben Said. Hij werkt ook als vrijwilliger voor de Pauluskerk

WAAROM DELE
WE ZO SLECH
MET ELKAA
IK WORD D
HEEL BOOS O
BURGER KING
LEKKER
SWINGEN
MET
VLUCHTELINGE
Eens een vluchteling
Altijd een vlucheling !
EDEREEN

Respect
NEDERLAND
23 JAAR WACHTEN IS TE LANG!
VLUCHTE-
NDAG

De medische dienst

De medische dienst van de Pauluskerk is de grootse praktijk in Nederland voor de mensen van de 'straat' en medisch onverzekerden. Artsen bieden hier eerstelijns medische zorg, waarin niet of onvoldoende wordt voorzien door de gewone huisarts. De medische dienst bestaat uit verschillende straatdokters, een doktersassistente, verpleegkundigen en een tandarts. Door financiële beperkingen die de Nederlandse overheid heeft aangebracht, krijgen mensen soms niet de medische zorg die zij nodig hebben. Om hen deze zorg toch te kunnen geven, biedt de Pauluskerk soms ondersteuning uit eigen middelen. Denk hierbij aan een (gedeeltelijke) vergoeding van tandheelkundige hulp, fysiotherapie, medicatie of hulpmiddelen die buiten het verstrekkingenpakket vallen.

WIE BEZOEKT DE MEDISCHE DIENST?

Bezoekers zijn voornamelijk ongedocumenteerde patiënten, uit allerlei landen. Ook zien we steeds meer onverzekerde Nederlanders en (niet rechthebbende) EU-burgers. Al deze mensen hebben vaak dezelfde klachten als mensen die naar de reguliere huisarts gaan, maar omdat zij vaak langer wachten voordat ze hulp zoeken, zijn de klachten meestal ernstiger van aard. Ook hebben veel mensen te maken met sterke psychische klachten en stress: zij staan vaak onder hoge psychische druk.

SAMENWERKING MET ZORGPARTNERS

De medische dienst binnen de Pauluskerk werkt goed samen met andere partners in de zorg, zoals het Erasmus Ziekenhuis en het Maasstad Ziekenhuis, het huisartsenlaboratorium STAR SHL, de Benu Wester apotheek, Fysiotherapeut Mathenesserlaan, Antes en Mozaïk. Ook verwijzen we veel mensen door naar Dokters van de Wereld.

ONTWIKKELING MEDISCHE DIENST IN 2019

In de afgelopen jaren is geprobeerd het niveau van zorg op een zo hoog mogelijk peil te brengen, zodat aan alle kwaliteitseisen en -standaards kan worden voldaan. Met succes. Binnen de medische dienst deden zich in 2019 nogal wat vacatures voor, onder andere voor de functies van doktersassistente en straatarts. We zijn er gelukkig in geslaagd deze vacatures goed en snel weer te vervullen. Daarnaast is de dienst organisatorisch versterkt, sterker binnen het verband van de Pauluskerk

gebracht en is het aantal uren per week dat een arts beschikbaar is, verder uitgebreid tot 4,5 dag per week. Ook startte er een nieuw, wekelijks diabetesspreekuur, omdat veel bezoekers hiermee te maken hebben. Daarmee is voor mensen van de ‘straat’ passende en goede zorg op de langere termijn gewaarborgd.

MENSEN UIT 2019

→ Een Chinese vrouw zonder geldig verblijfsdocument komt langs met haar zoon, die een hevige pijn heeft op de borst en benauwdheidsklachten. De straatdokter zorgt dat hij dezelfde dag nog terecht kan bij een specialist in het ziekenhuis.

→ Een Afghaanse moeder en zoon zijn nog in procedure om legaal in Nederland te verblijven. Zij hebben ernstige psychische problemen, vanwege een onverwerkt trauma uit het verleden. De arts verwijst hen door naar een GGZ-instelling, zodat zij de hulp kunnen krijgen die zij zo hard nodig hebben.

Feiten & cijfers

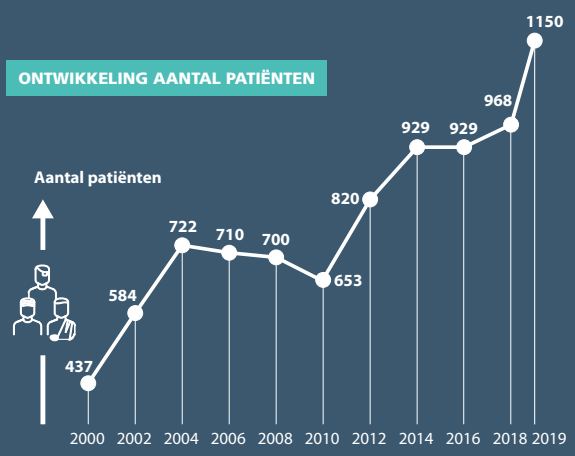

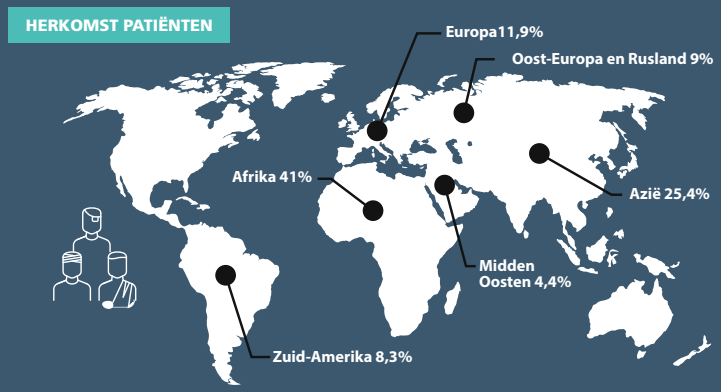

Levenskracht versterken

Machteloosheid, hopeloosheid en eindeloos wachten, vaak zonder dat nog duidelijk is waarop. Dat is een situatie die veel mensen ziek en depressief maakt, of op z'n minst passief. Pauluskerk heeft een programma 'werk, opleiding en dagbesteding' en allerlei activieiten op het gebied van 'kunst en cultuur', waaraan ook ongedocumenteerden kunnen meedoen. Dat helpt om energiebronnen weer aan te boren en mensen beter toe te rusten voor de toekomst, of die nou daar is of hier.

KUNST EN CULTUUR

Mensen uit de ongedocumenteerdengroep deden mee aan de wekelijkse lessen percussie en gitaar. Ook gingen zij aan de slag in het Open Atelier van de Pauluskerk, waar bezoekers onder begeleiding van een professionele kunstenaar twee middagen per week tekenen, schilderen en ander werk maken. Een aantal mensen werkte mee aan Prognose, een samenwerkingsproject met museum Boijmans, waarbij mensen in moeilijke posities voorspellingen doen over hun toekomst en die van de wereld. Ook maakten zij samen met andere be-

zoekers van de Pauluskerk dialoogtekeningen. Een van die tekeningen maakte onderdeel uit van een speciale, culturele kerstdienst in december, ook in samenwerking met museum Boijmans.

Ook was er in 2019 weer een aantal keer een Paulus Podium, waar een bekende Rotterdammer vertelt over zijn of haar werk en bezoekers van de Pauluskerk optreden met eigen werk. Door mensen in de buurt en de rest van Rotterdam daarbij uit te nodigen proberen we werelden van onze bezoekers en de stad dichter bij elkaar te brengen. De Paulus Podia worden telkens bezocht door een wisselende groep van zo'n veertig mensen (per avond). Daarnaast waren er weer verschillende tentoonstellingen, culturele uitjes en voorstellingen, gratis voor bezoekers, onder meer met Podium Grounds en Moving Futures.

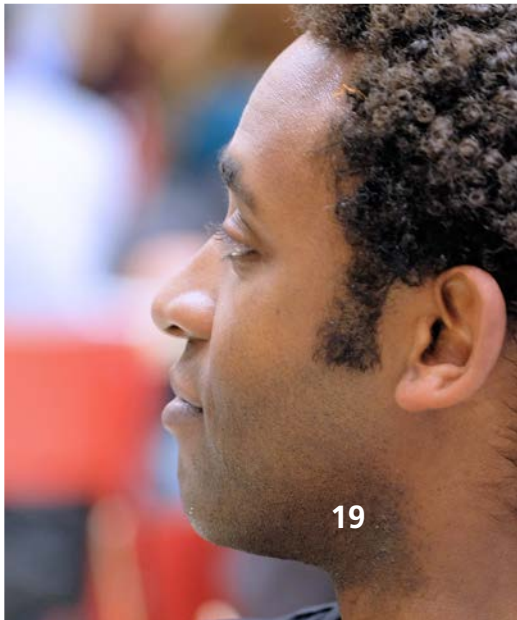

THEATERATELIER PAULUSKERK 2019

'We zijn in de middle of nowhere', zegt een deelnemer van Theateratelier Pauluskerk bij Formaat. Voortdurend zoeken we naar hoop, die volgens de één wel bestaat en volgens de ander niet. Elke woensdagmiddag werken we met schaduwtheater en onderzoeken zo licht en donker, samen en alleen, leven en overleven. Het samen creëren blijkt voeding voor de ziel. Het leven raast voort, met iedere week een nieuwe akelige realiteit. Week na week blijken de deelnemers ook dit weer te boven te komen en verder te gaan. Met ademen. Met leven. Hoe beperkt die ruimte ook is. Met of zonder hoop. Besta je wel zonder papieren

De foto toont een bezoek aan Museum Voorlinden, met werk over hoe wij ons als mens verhouden tot de ruimtes waarin we leven en wat het betekent om 'thuis' te zijn. Een thema dat de dagelijkse realiteit raakt. Want kun je thuis zijn zonder huis? Waar is thuis als je steeds een andere behuizing hebt? Het bezoek aan het museum was een onderzoek op zichzelf. We keken zichtbaar anders dan de andere bezoekers, werden zelf ook écht bekeken. Waren wij 'out of place'? Of was het Museum 'out of place' en niet verbonden met de realiteit van mensen zoals wij? Zo werken we, week, na week, na week.

WERK, OPLEIDING EN DAGBESTEDING.

Met het programma 'Werk, opleiding en dagbesteding' willen we levenskracht van mensen versterken en hen nieuw perspectief bieden. Behalve activiteiten voor dagbesteding, die er al waren, ontwikkelen we nieuwe mogelijkheden voor werk en opleiding. Na een wat moeizame start door het vertrek van de vorige programmacoördinator, kwam de doorontwikkeling van het programma in de tweede helft van 2019 steeds beter van de grond.

Met scholing en werk kunnen mensen zonder papieren een vak leren en waar mogelijk zelfstandig opdrachten uitvoeren. Dat helpt ook om een duurzame toekomst op te bouwen in het land van herkomst, of in Nederland. De psychische gezondheid van mensen knapt zienderogen op. In 2019 werkte de programmacoördinator, Ayça Biliç, aan een netwerk van opleidingsinstellingen en werkgevers die willen bijdragen aan opleidingen en werk. Zij voerde allerlei oriënterende gesprekken, ook met mensen zonder geldige papieren, om te kijken wat ze willen en kunnen, waarmee ze gebaat zijn en wat haalbaar is. Alle trajecten zijn maatwerk. Ook sprak de coördinator met het vluchtelingenwerk van de Pauluskerk en partnerorganiaties.

"Mensen knappen zienderogen op."

Een aantal mensen ging in 2019 al aan de slag. Vijf van hen startten met een opleiding bij het Albeda college en volgden schilder- en mobiliteitscursussen. Een aantal anderen behaalde een certificaat voor het rijden op een heftruck en ruim tien mensen volgens een ehbo-cursus van het Rode Kruis.

Belangenbehartiging en Samenwerking

De OMZO bleef zich ook in 2019 stelselmatig inzetten voor het veranderen van de publieke en politieke kijk op mensen zonder verblijfspapieren als basis voor een substantiële verandering van het vreemdelingenbeleid en de uitvoering daarvan. Onder meer door het actief zoeken van de publiciteit in Rotterdam en landelijk, publieksacties en campagnes. Belangrijk element daarin vormde ook de organisatie van de Wereldvluchtelingendag in Rotterdam en omgeving in juni 2019. Steeds meer over de jaren gebruiken we die, samen met onder Theater Rotterdam en Theater Formaat, als 'kapstok' om aandacht te vragen voor de structureel miserabele positie van de mensen zonder verblijfspapieren in Rotterdam en Nederland. Zo demonstreerden we door het centrum van de stad voor een humaan vluchtelingenbeleid onder het motto *Make the wrong right*.

Intensief werkten we in 2019 samen met de hulporganisaties in Rotterdam en in het land, ten dienste van een structurele verbetering van vreemdelingen en vluchtelingen in Nederland. In Rotterdam vooral met ROS, Leger des Heils en NAS. In het land met de andere NGO's in onder andere Amsterdam, Den Haag en Utrecht in het landelijke LVV-overleg. De Pauluskerk/OMZO maakt ook deel uit van het BRIO (Breed Rotterdams Illegalen Overleg) en van de Stuurgroep LVV (Landelijke Vreemdelingen Voorziening), waarin, zoveel als mogelijk en verantwoord, wordt samengewerkt met de gemeentelijke en landelijke diensten.

Als Pauluskerk namen we in 2015 mee het initiatief voor 'Rotterdam verwelkomt vluchtelingen', onder het motto: 'vang mensen ruimhartig op'. Onze inzet daarvoor continueerden we ook in 2019, onder meer via een actieve vertegenwoordiging in het initiatiefcomité.

De Tweede Rotterdamse Daklozendag

In september 2019 vond de Tweede Rotterdamse Daklozendag plaats in de Pauluskerk. Hier vroegen we onder meer aandacht voor het lot van vluchtelingen die hier niet mogen blijven, maar ook niet terug mogen naar land van herkomst. Een van onze bezoekers, uit Niger, deed zijn verhaal voor een bomvolle en muisstille kerkzaal. GGD-verpleegkundige Barbara Troost hield een vurig pleidooi om oudere, zieke mensen zonder geldige papieren overdag niet op straat te zetten en pleitte voor een dagvoorziening voor deze groep.

”Ik kom uit Sudan. Tijdens de oorlog werd mijn dorp gebombardeerd.”

Ik vluchtte voor het regeringsleger naar Libië en werkte er op een boerderij. Maar het geweld tegen donkere mensen als ik groeide. In 2011 kwam ik daarom naar Nederland, voor asiel.

De IND twijfelde of ik wel echt uit Sudan kom. Ik leerde Arabisch van koeienverkopers uit Tsjaad, die mijn dorp bezochten en spreek dus met een accent. Dat vond men verdacht. Geen verblijfsvergunning dus. Gelukkig heb ik inmiddels een geboortecertificaat te pakken en kan ik bewijzen waar ik vandaan kom. Dat geeft goede hoop.

Ik heb heel wat plaatsen gezien. Eerst Ter Apel en daarna asielzoekerscentra in Ede-Wageningen, Arnhem, Goes, Oisterwijk, Grave, Zwolle. Daarna sliep ik in een moskee in Rotterdam, bij House of Hope en nu in de Pauluskerk. Ayça, de coördinator werk en opleidingen van de Pauluskerk, helpt me nu mijn droom waar te maken. Ze zag me bezig met de kleding die ik maak en zei: ‘Je hebt talent. Wat wil je daarmee doen?’

Ooit wil ik me vestigen als kleermaker. Mijn eigen winkel, met zelf ontworpen en gemaakte kleding. Een plek waar ik ook jonge mensen het vak kan leren. Zoals ik het ook zelf ooit leerde, lang geleden, van een kleermaker in Sudan.

Inmiddels ga ik naar school. Ik leer heel veel. Hoe ik de Afrikaanse en Europese stijl kan combineren, en allerlei speciale technieken. Ik droom van een normaal leven. Dat ik mijn eigen geld kan verdienen. Mezelf kan onderhouden en belasting kan betalen, zoals iedereen. Als het zover is zou ik eindelijk eens iets kunnen terug doen voor mensen.”

Mohammed maakt gebruik van de bed-, bad-, en broodregeling in de Pauluskerk (inmiddels LVV geheten) en krijgt begeleiding volgens het 8-fasen-model van het vluchtelingenwerk.

Wereldvluchtelingendag: ‘Make the wrong right.’

Op 20 juni - Wereldvluchtelingendag - vroegen we met de Hogeschool Rotterdam en Theater Rotterdam aandacht voor het lot van vluchtelingen wereldwijd en in het bijzonder voor de mensen in de kampen aan de poort van Fort Europa. De Pauluskerk veranderde die dag in een maakplaats, waar mensen persoonlijke statements maakten en fanatiek werd gewerkt aan poppen, tekstborden en instrumenten voor de Make the wrong right-PARADE, later in de middag.
Onder luid getrommel trok een bonte stoet mensen de stad in. In symbolen werden de verdragen en waarden van de Europese Unie uitgebeeld als oproep aan alle landen om zich te houden aan deze waarden: waardigheid, solidariteit en humaniteit. In Theater Rotterdam waren videoportretten van vluchtelingen te zien, gemaakt door studenten van de Hogeschool Rotterdam en vond later op de dag een uitgebreid diner plaats, met een indringende theatervoorstelling van Bright Richards na afloop.

WERELDVLUCHTELINGENDAG 20 JUNI 2019
14:00-17:00
MAAK PLAATS
PAULUSKERK
LOOP MEE!
17:00-1800
MAKE
THE
WRONG
RIGHT!
PARADE

DE COOLSINGEL OVERSTEKEN?
Respect
WIJ LEVEN IN EEN ONEERLIJK NEDERLAND
WERELDVLUCHTE-LINGENDAG
MAKE the WRONG RIGHT

RUILEN? HELP DANGEWOON
ZUCHT ZUCHT ZUCHT
IK BEN OP DE VLUCHT

Project Vluchtelingen Georgië

In de jaren 1992 en 1993 woedden er bloedige burgeroorlogen in Georgië. Vele etnische Georgiërs werden verjaagd van hun huis en haard in de deelrepublieken Abchazië en Zuid-Ossetië. Na hun vlucht streken zij neer elders in Georgië. Het land kent nog altijd zo`n 200.000 tot 300.000 IDP`s (internally deplaced persons), vluchtelingen dus in eigen land. Zij worden veelal gezien als tweederangs burgers en leven onder miserabele omstandigheden. De meesten van hen hebben geen werk en daarmee ook geen inkomen of bijvoorbeeld een ziektekostenverzekering. Vooral de ouderen zijn arm en er slecht aan toe.
Het Georgië-project van de OMZO trekt zich al bijna 20 jaar het lot van een aantal van deze vluchtelingen in eigen land. Een aantal mensen in en rond Tbilisi ontving jaren medische hulp en hulp bij levensonderhoud. Vanaf eind 2012 geven we vooral steun in de vorm van microkrediet, kleine leningen voor projecten, onder meer het succesvolle fietsenproject dat in 2014 werd beëindigd. Doel van het microkrediet is voor de OMZO vooral het bieden van zinvol werk en een inkomen. Sinds 2015 bestaat het koeienproject als basis voor de opzet van een levensvatbaar boerenbedrijf in de nabije omgeving van het meer van Tbilisi. Ook hier gaat het vooral om betaalde arbeid voor een aantal vluchtelingen. Het project kwam aanvankelijk goed van de grond en was succesvol tot de boerderij werd beroofd. Na enkele moeizame jaren gaat het nu gelukkig weer beter. Wij hebben al die tijd onze steun voortgezet. In april/mei 2019 bezochten dokter Thea Noga, doktersassistente Lina Bezhanova, die zelf oorspronkelijk uit Georgië komt, Annelie Couvée-Kooyker en dominee Dick Couvée de mensen ter plaatse, vooral Amiran en Leila Bregvadze, Rima en Moerman Gobejishvili, Irina Gurkvliani en Jujuna en Zasa Jojishvili, allen al jaren bij het project betrokken.
Voor de komende jaren zal het project bestaan uit vier onderdelen: medische hulpverlening en medicijnverstrekking aan vooral oudere mensen in het ‘hotel’ aan het Tbilisimeer; het koeienproject, het verstrekken van microkrediet aan het koeiendeelproject in de boerderij, waarin vluchtelingen werken en een inkomen vergaren; bouwproject, ontwikkelen van een plan verbetering van twee appartementen in Tbilisi, waarbij eveneens vluchtelingen zullen werken en een inkomen vergaren; plan voor een kinderarmoedeproject, waarbij kinderen in arme gezinnen op het platteland zullen worden ondersteund.

Dankwoord en slot

“Niemand wil ze hebben. Europa en zijn vluchtelingen’. Dat is de titel van een nieuw boek van Linda Polman. In mei 2019 sprak zij in de Pauluskerk. ‘Niemand wil ze hebben’ is de vertaling van ‘Keiner will sie haben’. De triomfantelijke kop boven een artikel in het Duitse dagblad de Völkischer Beobachter van 13 juli 1938. Aanleiding is het mislukken van de Evian Conferentie. Zo’n 32 landen namen deel. Centraal op de conferentie stond vooral het Joodse vluchtelingenprobleem. Joodse mensen probeerden na 1933 op grote schaal nazi-Duitsland te verlaten. “De lamlendigheid droop van de gedelegeerden af”, schrijft Polman. Eigenlijk geen van de betrokken landen was echt geïnteresseerd in het lot van de Europese joden. “Zij druipen van medelijden voor die arme, getergde mensen, maar blijven hard en onbuigzaam als het om helpen gaat”, sprak de regering-Hitler sarcastisch. Duitsland was tenminste eerlijk. Daar kwam men er rond voor uit, dat men geen Joden wilde. Na de mislukte conferentie voelde Hitler-Duitsland zich nog meer vrij “de Joodse kwestie” naar eigen inzicht aan te pakken. “De notulen van de Evian Conferentie hadden net zo goed tachtig jaar later, nu dus, kunnen worden geschreven. Het thema dat als een rode draad door de samenkomst zou lopen was: niet in míjn achtertuin”, schrijft Polman.

Met kracht van feiten en argumenten laat Polman zien, dat er sinds 1938 tot en met Lesbos nu eigenlijk geen draad veranderd is in het Europese vluchtelingenbeleid: liefst niet, en als het dan met alle geweld moet zo weinig mogelijk hier. Het opvallende is daarbij, dat al die tijd ook de argumenten die worden gebruikt om deze weigerachtigheid te rechtvaardigen eigenlijk niet zijn veranderd. ‘Ze’ zijn met veel te veel, het gaat om stromen, landen zullen worden overspoeld (‘watertaal’ noemt Henk van Houtum dat). ‘Ze’ vormen een bedreiging voor de culturele, religieuze, nationale identiteit. ‘Ze’ vertegenwoordigen ‘andere’ waarden. ‘Ze’ nemen ‘onze’ banen of huizen af, ze zijn ‘profiteurs’, geen ‘echte’ vluchtelingen, maar ‘gelukszoekers’. Eigenlijk is er niets veranderd. Tegen zo’n houding, tegen zulk beleid komt de OMZO in verzet. De visie van de OMZO is en blijft, dat mensen zonder verblijfspapieren recht hebben op een bejegening die wij zelf ook onder dergelijke omstandigheden zouden willen ontvangen.

“Heel de wereld is mijn vaderland.”

De Pauluskerk is niet de hemel op aarde. Er gebeurt zo’n beetje alles wat God verboden heeft. En dat is niet altijd leuk. Maar er gebeurt ook meer. Op de een of manier lukt het daar vaak om mensen, die zijn uitgesloten en er in de ogen van de meeste anderen niet toe doen, die zogenaamd ‘gelukzoeker’ zijn of onrendabel, om die mensen weer iets terug te geven van hun oorspronkelijke menselijkheid en waardigheid. Al die momenten waarop er in eerst doffe, totaal uitgebluste ogen weer iets van licht begint te schijnen, dat zijn de mooiste momenten die er zijn. Dat zijn de momenten waarop je voelt en denkt: hier gaat het om. Daar leven wij mensen van. Volgens de OMZO gaat in de kern om andere verhoudingen ten opzichte van elkaar. De bouw van een andere samenleving, van een ander ‘huis’, gebaseerd op een ander, nieuw verhaal over wie wij zijn en hoe wij ons verhouden tot elkaar. De bouw van een nieuw,

warm Nederland. Voor zoveel mogelijk mensen in de stad, ook voor hen die nu daarvan zijn uitgesloten, juist ook de mensen zonder verblijfspapieren. Kern van dat verhaal is, in de woorden van Erasmus: 'Heel de wereld is mijn vaderland'. En dus: je bent Rotterdammer, niet omdat je van Rotterdam bent, maar omdat je in Rotterdam bent.

Het werk van de OMZO was in 2019 niet mogelijk zonder de morele, spirituele en financiële steun van mensen die op de een of andere manier net als wij zicht willen houden op dat andere, zachte Nederland: onze donateurs en sympathisanten, stichtingen en fondsen, kerken en diaconieën. Dank voor uw gulle giften en trouwe inzet, ook dit jaar weer!

Een woord van dank tot slot is meer dan op zijn plaats aan al die harde en gemotiveerde werkers die het werk van de OMZO ook in 2019 mogelijk maakten: Sjany Middelkoop en Ingemarij Sjoer, de medewerkers van het vluchtelingenspreekuur. Eind 2019 ging ook Maaike Westerbeke als nieuwe vluchtelingenwerkster deel uitmaken van het team. Veel veranderingen in 2019 bij de Medische Dienst. In de loop van 2019 beëindigde Marie Kok-Egu, na ruim 20 jaar trouwe dienst, haar werkzaamheden als arts in de Pauluskerk. Wij zijn Marie zeer dankbaar voor wat zij voor zoveel van onze bezoekers heeft betekend al die jaren lang! Lina Bezhanova verminderde het aantal uren, dat zij werkzaam is in de Pauluskerk, omdat zij graag ruimte wilde maken voor nieuwe perspectieven in haar leven. Lina was sinds jaar en dag de doktersassistente en als zodanig het warm, kloppend hart van de Medische Dienst. We nemen niet helemaal afscheid van Lina. Zij blijft haar werk als doktersassistente doen op de vaste donderdag. Op de andere dagen werden haar werkzaamheden overgenomen door Cora Strack. Ook straatarts dokter Michelle van Tongeren moest ons helaas per medio november verlaten, in verband met emigratie. Ook aan Michelle heel veel dank voor haar inzet voor onze bezoekers de afgelopen anderhalf jaar! In de vacature van Michelle werd in de loop van 2019 voorzien door de komst van twee nieuwe (straat) artsen: Anne-Eef Speeks en Fleur Vriend. Dank is voorts zeker ook op zijn plaats aan Thea Noga, Leanne Brouwer, Niels Chavanne, Bea Kruse, Ton Molenaar en Marleen de Puijdt, de andere medewerkers van de Medische Dienst. Kees Knol en Henk Wuister, waren onze trouwe en zorgzame huismeesters, ook in 2019. Ook in het OMZO-bestuur waren er wisselingen. Johan Breukels kwam daar in de loop van 2019 de groep versterken. Afscheid moesten we helaas nemen van Jacques Willemse als bestuurslid. Wij zijn Jacques zeer dankbaar voor zijn jarenlange en zeer betrokken bijdrage aan het goed reilen en zeilen van de Stichting en de werkorganisatie van de OMZO! Dank ook aan de andere bestuursleden: Ineke Palm, Elisabeth de Jong, Hanny de Kruijf en Hilde van Asperen, en aan alle betrokken medewerkers van Samen 010. Zonder jullie aller grote inzet voor de zaak van de mensen zonder verblijfspapieren was het werk van de OMZO niet mogelijk!

Namens de Stichting OMZO,

ds. Dick Couvée
predikant/directeur

Financiële cijfers 2019

		Begroting 2019		Realistie 2019		Realisatie 2018
BATEN						
Kerk in Actie	€	2.500,00	€	2.500,00	€	2.500,00
Bijdrage kerken	€	27.000,00	€	23.723,00	€	19.019,00
BBB bijdrage	€	75.000,00	€	56.430,00	€	67.735,00
Particuliere donateurs	€	50.000,00	€	33.553,00	€	42.672,00
Fondsen	€	229.450,00	€	170.684,00	€	193.050,00
Eigen bijdrage Stichting OMZO	€	27.500,00	€	11.194,00	€	
Overige	€	1.750,00	€	30.409,00	€	15.145,00
Totaal	€	**413.200,00**	€	**328.493,00**	€	**340.121,00**
LASTEN						
Levensonderhoud	€	80.000,00	€	79.312,00	€	94.891,00
Huisvesting vluchtelingen	€	40.000,00	€	30.387,00	€	29.265,00
Juridische ondersteuning	€	10.000,00	€	14.280,00	€	2.379,00
Medische hulp	€	33.000,00	€	24.253,00	€	20.586,00
Tandheelkundige hulp	€	18.000,00	€	8.866,00	€	25.489,00
Kosten vrijwilligers	€	3.000,00	€	1.680,00	€	
Activiteiten voor vluchtelingen	€	25.500,00	€	7.107,00	€	219,00
Zinvolle dagbesteding	€	10.000,00	€	7.612,00	€	
Onvoorwaardelijke zorgplicht	€	20.000,00	€		€	
Salariskosten	€	69.500,00	€	71.227,00	€	44.460,00
Overige personeelskosten (training)		6.000,00				
Organisatiekosten	€	20.500,00	€	13.137,00	€	11.542,00
Publiciteit	€	2.500,00	€	993,00	€	428,00
Overige kosten	€	200,00	€	13.209,00	€	240,00
BBB leefgeld	€	75.000,00	€	56.430,00	€	67.735,00
Totaal	€	**413.200,00**	€	**328.493,00**	€	**297.234,00**
Resultaat	€		€		€	**42.887,00**

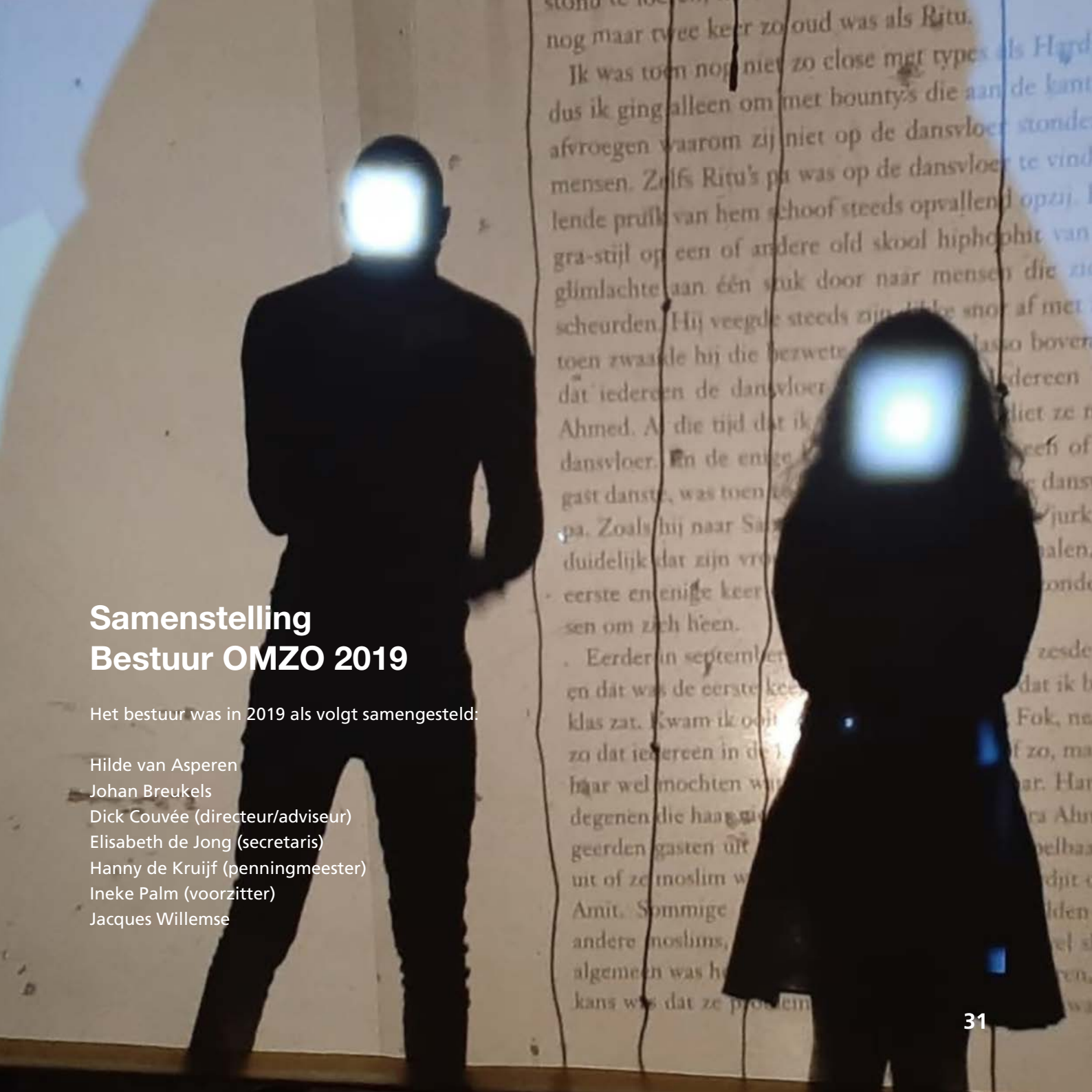

Samenstelling Bestuur OMZO 2019

Het bestuur was in 2019 als volgt samengesteld:

Hilde van Asperen
Johan Breukels
Dick Couvée (directeur/adviseur)
Elisabeth de Jong (secretaris)
Hanny de Kruijf (penningmeester)
Ineke Palm (voorzitter)
Jacques Willemse

COLOFON

OMZO
Stichting Ondersteuning Mensen
Zonder Verblijfstitel Pauluskerk
KvK: 804362580

Bezoekadres:
Pauluskerk Rotterdam
Mauritsweg 20 3012 JR Rotterdam
Telefoon: 010 – 411 81 32

E: info@pauluskerkrotterdam.nl
www.pauluskerkrotterdam.nl

Tekst: Pauluskerk
Fotografie: met dank aan de onbaatzuchtige bijdragen van Jan van der Ploeg, Hans Tak, Ton Sonneveldt en Jaap van den Beukel
Lay-out: Joost Radstake
Druk: Drukwerkconsultancy

Algemeen Nut Beogende Instelling
ANBI

ONDERSTEUNENDE FONDSEN

Kansfonds
Sint Laurensfonds
Stichting Physico
Stichting Bevordering van Volkskracht
Stichting Rotterdam

Stichting Bevordering van Volkskracht

Kansfonds geven om een ander

Sint Laurensfonds

+physico

stichting ROTTERDAM

Vraag: een gift ter ondersteuning van het werk van stichting OMZO

REKENINGNUMMER: NL59 TRIO 0391 2279 12
T.N.V. Stichting OMZO

WWW.PAULUSKERKROTTERDAM.NL